

desno in levo obsodil tudi vse centralistične vampirje, tem bolj, ker se z njimi lahko srečuje tako rekoč iz lica v lice. Da ne bo pomote: smo za to, da preženemo in potolčemo vampirje, vendar ne samo nekaterih, marveč prav vse in res do kraja.

Ko je Čosić v svojem odgovoru *Telegramovemu* novinarju naslikal temno podobo nekakšnih mračnih podstrešij, kjer se spreletavajo vampirji, je dodal: »Ili se to meni samo privida od mog umora?« Nato pa si je zaželel: »Bilo bi radosno, da me propisno i na javnom mestu išibate što podležem starim strahovima.« Pričujoča glosa se sicer ne more ponášati, da je vsestransko izpolnila to Čosićevo željo, kljub temu pa se sme nanjo vsaj deloma sklicevati.

Dušan Pirjevec

IZIGRÜNGNE

V *Nasih razgledih* z dne 28. januarja 1961 se je pripetilo nekaj, kar je težko posredovati samo z opisom. Na sedemintrideseti strani objavlja Herbert Grün odlomek iz svoje drame *Doktor vsega zdravilstva*. Iz opombe na koncu odlomka izvemo, da je bila ta drama lani nagrajena na dramskem natečaju celjskega gledališča in da bo v celoti objavljena skupaj z drugimi sestavki pod naslovom *Eseji* pri založbi *Obzorja*. To je vse prav in lepo, kakor je tudi prav in lepo, če kdo pripravi bralcu prijetno presenečenje, da najde namreč v knjigi, ki ima naslov *Eseji*, nenadoma tudi celo dramo, ki seveda ni esej. Nenavadno pa je tole. Poleg citirane opombe najdemo še eno opombo, ki pa je postavljena takoj na začetek in se glasi: »Odlomek. Namesto recenzije prvega slovenskega Montaigna... in esejev Izidorja Cankarja.« V duhu te opombe se je zgodilo še to, da najdemo sredi Grünovega dramskega teksta drugega ob drugem portret Michela Montaigna in Izidorja Cankarja.

Pri tem je nenavadno predvsem to, da namesto recenzije objaviš odlomek iz drame, ki je nastala, še preden sta izšli knjigi, o katerih bi bilo treba napisati poročilo. Nenavadno je to, da pride nekemu na misel, da bi dramski odlomek lahko nadomestoval recenzijo. Recenzija je recenzija, drama je drama, ni ne recenzija in ne esej.

Vse to početje je neduhovito, zlasti pa utrudljivo. Kdo bo premišljal, kakšno zvezo ima izid slovenskega prevoda Montaignovih esejev z Grünovo dramo! Kdo bo ugibal, po kakšni logiki se znajde portret Izidorja Cankarja v dramskem odlomku Herberta Grüna in zakaj je poleg tega potreben še portret francoskega filozofa!

Iznajdba, ki se je uveljavila v *Nasih razgledih*, si utegne sčasoma pridobiti vsesplošno veljavo in potem sploh ne bomo imeli več recenzij. Exempla trahunt! Abyssus abyssum invocat! Tako daje to, kar se je pripetilo v *Nasih razgledih*, človeku pobudo za zelo groteskne vizije. Kar predstavljajte si, da boste nekega dne brali pretresljivo ljubezensko pesem, ob kateri bo pripomba: »Namesto recenzije Kostićeve knjige *Kemija* — malo za šalo, malo zares« (izid te knjige je naznanila ista številka *Nasih razgledov* na zadnji strani).

Resnično: malo za šalo, prav malo zares, Izigrüngne!

-n -c